

Lees ook over Spekkie en Sproet:

Spekkie en Sproet en de grote verdwintruc

(Getipt door de Nederlandse Kinderjury)

Spekkie en Sproet en de verdwenen kaketoetoe

(Getipt door de Nederlandse Kinderjury)

Spekkie en Sproet en het raadsel van Roderik

(Getipt door de Nederlandse Kinderjury)

Spekkie en Sproet en de dolk van de sultan

Spekkie en Sproet en het geheim van de soes

Spekkie en Sproet – slimme speurders

Spekkie en Sproet – speurders in spanning

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet en de geheimzinnige tekening

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Voor Susan, de beste letterspeurder

www.spekkieensproet.nl

www.viviandenhollander.nl

www.juliettedewit.nl

www.ploegsma.nl

AVI 7 / E5 / M6

ISBN 978 90 216 6830 7 / NUR 282/287

© Tekst: Vivian den Hollander 2010

© Illustraties: Juliette de Wit 2010

Vormgeving omslag: Joen design, Wormer

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma bv, Amsterdam 2010

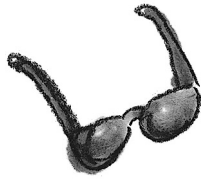
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

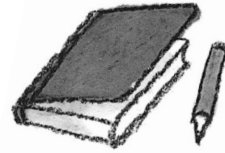
Inhoud

Weggewaaid papier	5
Chique boel	10
Berenbroek?	15
Snelson	20
Spekkie gaat tekenen	25
Naar het bureau	31
Nikki	38
Het café	45
Vermomd in actie	49
Kippenvel en grijphanden	54
Paniek!	60
Toch nog gered?	68
Op het perron	75
Op tijd?	80

Weggewaaid papier

‘Yes! Morgen vrij!’ roept Spekkie. Eigenlijk heet ze Marloes. Maar omdat ze altijd spekkies eet, noemt iedereen haar Spekkie. Sproet, met bril en sproeten, is haar allerbeste vriend. ‘Van mij mogen de meesters en juffen iedere vrijdag een studiedag hebben!’ zegt hij.

‘Van mij ook!’ En Spekkie gooit uitgelaten haar rugtas omhoog.

Maar voordat ze die kan opvangen, plukt Sproet hem handig uit de lucht. ‘Licht tasje, zeg. Er zitten zeker alleen maar spekkies in?’ ‘Mis! Ook een bedeltje voor aan mijn nieuwe armbandje. En... mijn opschrijfboekje natuurlijk.’

Sproet grinnikt. Ja, dat laatste had hij kunnen weten. Spekkie houdt nu eenmaal erg van speuren. Alles wat haar opvalt, schrijft ze op.

‘Ben je alweer iets op het spoor?’

‘Nee, jammer genoeg niet.’ Spekkie gaat opeens zachter praten. ‘Maar weet je wat ik morgen ga doen?’

‘Nieuwe spekkies kopen? Of eh... mag je mee op boevenjacht met je neef?’ Want Spekkie heeft een neef die bij de politie werkt. Die heet Nelson.

‘Je bent warm,’ zegt ze. ‘Mee op boevenjacht mag ik niet. Maar ik mag wel komen kijken op het politie-bureau.’

‘Wauw!’ Sproet houdt niet echt van speuren. Maar kijken bij de politie lijkt hem wel erg gaaf. ‘Denk je dat ik ook mee mag?’

‘Ik zal het vragen,’ belooft Spekkie.

Al pratend zijn ze intussen bij het hek van het schoolplein aangekomen.

‘O, ja. Ik moet naar de juwelier,’ zegt Spekkie.

‘Ik wil dat nieuwe bedeltje aan mijn armbandje laten zetten. Ga je mee?’

Sproet aarzelt. ‘Duurt dat lang? Ik wil ook nog even langs de bieb.’

‘Nee, het is vast zo klaar.’ Spekkie maakt haar tas open en haalt er een papiertje uit. ‘Kijk, dit is hem.’

Sproet verwacht een bedeltje van een bloemetje te zien. Of van een gekleurde kraal. Dat soort bedeltjes hebben de meeste meisjes uit de klas. Maar Spekkie heeft iets heel anders in haar hand.

‘Is dat een spekkie? Ha ha, dat is grappig!’
Sproet proest het uit.

‘Mooi, hè! Van Nelson gekregen.’ Spekkie draait aan het armbandje om haar pols, waaraan al een bedeltje hangt. ‘Nu heb ik dus een hartje, én een spekkie. Meer wil ik niet. Want te veel bedeltjes gaan rinkelen. En dat is niet handig voor een speurder zoals ik.’

Een kwartier later staan Spekkie en Sproet op het plein bij de kerk.

‘Zijn we er bijna?’ vraagt Sproet.

Spekkie kijkt zoekend rond. ‘Het moet in een smal straatje zijn, zei mijn moeder.’

‘Daar misschien?’ Sproet ziet verderop een uithangbord. Wat erop staat, kan hij vanaf deze afstand niet zien. Hij huivert als er een windvlaag over het plein blaast. Snel trekt hij de capuchon van zijn trui hoger in zijn nek.

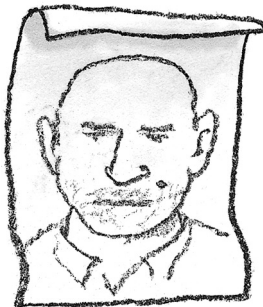
Spekkie lijkt er geen last van te hebben. Wel waait er een stuk papier tegen haar been.

Ze pakt het op en vouwt het open. ‘Hé, dat is grappig.’

‘Wat heb je daar?’ Sproet kijkt nieuwsgierig

over haar schouder. 'Is het een liefdesbrief?
Of een geheime boodschap?'
Dan knippert hij even met zijn ogen. Op het
papier is het hoofd van een man getekend.
'Hè, wat een raar portret!'

Chique boel

Spekkie staat nog steeds met de tekening in haar hand. Ze rolt hem op. En ook weer open. Net of haar ogen er steeds naartoe worden getrokken. 'Wie zou dit zijn?' zegt ze zacht. 'En waar komt dit portret vandaan?' 'Dat laatste kan ik je zo vertellen.' Sproet wijst naar de smalle, hoge huizen aan de overkant van het plein. 'Die tekening is weggewaaid uit een van die ramen. Of hij komt uit een vuilnisbak verderop.' Spekkie schudt haar hoofd. 'Dan was het papier veel viezer. Ik denk eerder dat iemand het verloren heeft.'

Op hetzelfde moment komt er een meisje aan. Ze is een jaar of achttien en onder haar arm draagt ze een tekenmap. Spekkie holt naar haar toe. 'Hoi. Mis je wat?' 'Niet dat ik weet,' zegt het meisje. 'Hoezo?' Spekkie laat de tekening zien. Het meisje kijkt er kort naar. 'Nee, dat is niet mijn stijl. Ik hou meer van vloeiende lijnen en zachte kleuren.'

‘O, ik dacht dat je misschien je vriend had nagetekend.’

‘Mijn vriend?’ Het meisje schiet in de lach.

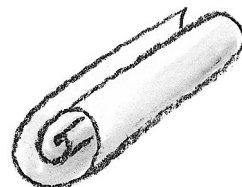
‘Dat is gelukkig niet zo’n griezel. En kaal is hij ook niet.’ Dan loopt ze gehaast door.

‘Sorry, ik moet opschieten. Anders kom ik te laat op tekenles!’

Spekkie rolt de tekening op en stopt hem in haar tas.

‘Ga je dat rare hoofd bewaren?’ zegt Sproet.

‘Tuurlijk niet. Thuis gooi ik hem weg. Er staat hier toch nergens een vuilnisbak?’

Dat is waar, denkt Sproet. Maar hij heeft het allang door: Spekkie vindt het portret superinteressant.

Het uithangbord in het straatje is inderdaad van de winkel die Spekkie zoekt. *Juwelier Blinkert* staat er met deftige letters op. In de etalage ligt van alles uitgestald: ringen, horloges en gouden kettingen.

‘Chique boel, zeg!’ Spekkie kijkt er verwonderd naar. ‘Denk je dat ze hier wel bedeltjes aan een armband zetten?’

Sproet wijst naar een bordje bij het raam. *Ook reparaties* staat erop. ‘Je kunt het toch vragen?’

‘Dat is waar. Ga je mee?’

Sproet schudt zijn hoofd. ‘Dat blingbling-gedoe is niks voor mij. Ik ga liever bij die verhuizers kijken.’ Verderop in de straat zijn een paar mannen bezig een piano omhoog te takelen. ‘Schiet je wel op?’ zegt hij nog voor de zekerheid.

‘Tuurlijk!’ roept Spekkie.

Het is niet druk in de winkel. Achter de toonbank staat een verkoper met een opvallende bril op zijn neus. Verder is er één klant en die rekt net af.